KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 23. april 1986

vedrørende den italienske regerings påtænkte støtte til en virksomhed inden for den kemiske industri (producent af hjælpestoffer til industrien, mellemprodukter og skadedyrsbekæmpende midler)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(87/16/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i henhold til bestemmelserne i ovennævnte artikel at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger, og under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 7. januar 1985 underrettede den italienske regering i overensstemmelse med artikel 93, stk. 3, samt Kommissionens beslutninger af 11. juli 1983 og 2. august 1985 vedrørende lov nr. 46/82 (innovationsfonde) Kommissionen, om et støtteprojekt i henhold til nævnte lov i forbindelse med et innovationsprogram for færdigprodukter og mellemprodukter inden for finkemikalieindustrien.

Programmets formål er forskning, udvikling og afprøvning af nye processer og nye produkter inden for hjælpestoffer til industrien, mellemprodukter og skadedyrsbekæmpende midler.

Udgifterne til dette program er på 30 399 mio lire. Den påtænkte støtte skulle ydes i form af kredit på 12 958 mio lire til nedsat rente, hvilket svarer til 42,6 % af udgifterne til programmet. Med en referencesats på 17,13 % beløber udgifterne til denne kredit sig til 2,57 % i de første fem år og til 10,27 % i de følgende ti år. Nettotilskudsækvivalenten kan anslås til ca. 11 % af udgifterne til programmet.

Ved lov nr. 46/82 af 17. februar 1982, offentliggjort i »Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana« nr. 57 af 27. februar 1982 oprettes i henhold til artikel 14-19 en »Fondo Speciale rotative per l'innovazione tecnologica« med henblik på at fremme programmer, der har til formål at indføre teknologiske fremskridt i forbindelse med nye produkter eller produktionsprocesser eller i forbindelse med en forbedring af allerede eksisterende produkter eller produktionsprocesser.

Denne fond intervenerer i programmernes udformnings-, afprøvnings- og udviklingsfase samt i produktionsmodningen med kreditter til nedsat rente på op til 55 % af udgifterne til programmet, en løbetid på 15 år og afdragsfri periode på fem år. Renten i forbindelse med disse kreditter er på 15 % af referencesatsen i de første fem år og 60 % af referencesatsen i de følgende 10 år. Med en referencesats, der i øjeblikket er fastsat til 17,13 %, kommer udgifterne til disse kreditter til at udgøre 2,57 % i de første fem år og 10,27 % i de følgende 10 år. Der kan om nødvendigt ydes en støtte uden tilbagebetaling i stedet for en kredit til nedsat rente eller en del af en sådan kredit, men der kan ikke ydes støtte fra denne fond til et bestemt program, hvortil der allerede ydes støtte fra anden side.

Kommissionen har ved skrivelse af 11. juli 1983 og senere ved skrivelse afsendt den 2. august 1985 vedrørende refinansiering af denne fond godkendt anvendelsen af lov nr. 46/82. Kommissionen fandt i dette tilfælde, at det kan være i Fællesskabets interesse at yde støtte til forsknings-, og innovationsprogrammer i henhold til denne lovs retningslinjer, såfremt støtten ikke ydes til produktionsinvesteringer, og en overdreven koncentration af den pågældende støtte inden for bestemte sektorer undgås, en koncentration, der kunne ændre samhandelsvilkårene inden for Fællesskabet på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Kommissionen har endvidere gjort sin tilladelse til gennemførelsen af lov nr. 46/82 betinget af, at den på forhånd i henhold til artikel 93, stk. 3, underrettes om væsentlige enkelttilfælde, dvs. de tilfælde, hvor udgifterne til programmet er på over 15 mia lire (10 mia, hvis programmet gennemføres af en virksomhed, der allerede i forbindelse med et andet program har nydt godt af fondens intervention), for alene på grundlag af lov nr. 46/82 var det ikke muligt for Kommissionen at sikre sig, at der rent faktisk var tale om operationer med innovation for øje, som ikke vedrørte produktionsprocessen, og som bidrog til gennemførelse af et formål, at fælles interesse. Kommissionen forbeholder sig ret til at undersøge hvert væsentligt tilfælde ud fra ovennævnte synspunkter efter dets egne fortjenester og under hensyntagen til de virkninger, som den pågældende støtte kan få for konkurrenceevnen for virksomhederne inden for de pågældende områder efter artikel 92, stk. 3.

Efter en første undersøgelse af det støtteprojekt, den italienske regering ved skrivelse af 7. januar 1985 underrettede Kommissionen om, har Kommissionen fundet, at dette ikke kunne anses for at være foreneligt med fællesmarkedet.

Det fremgik nemlig ikke af oplysningerne til Kommissionen, at støtten rent faktisk ville blive anvendt til en operation med innovation for øje, der ville resultere i gennemførelsen af et mål af fælles interesse. Der syntes snarere at være tale om udgifter, der var nødvendige, for at den pågældende virksomhed kunne fortsætte sine aktiviteter på normal vis inden for den kemiske industri. Kommissionen har derfor besluttet at indlede proceduren i artikel 93, stk. 2, i forbindelse med det pågældende støtteprojekt.

Den italienske regering blev underrettet om denne beslutning ved skrivelse af 18. april 1985; de andre medlemsstaters regeringer blev underrettet herom ved skrivelse af 25. juni 1985. Meddelelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* til andre interesserede parter end medlemsstaterne blev offentliggjort den 11. juli 1985 (1).

II

Den italienske regering afgav svar som led i proceduren efter artikel 93, stk. 2, ved skrivelse af 12. juni 1985 fra landets faste repræsentation og på et teknisk møde i Bruxelles den 17. juni 1985.

Den italienske regering hævdede, at det pågældende forskningsprogram ikke kunne anses for at være en del af de normale innovationsprocesser, som alle kemiske virksomheder inden for Fællesskabet gennemfører. Med de mål, der var tilsigtet med programmet, skulle det være muligt at øge Fællesskabets teknologiske ekspertise. Denne ekspertise skulle specielt anvendes på nye produkter og produktionsprocesser, som virksomheden anså for så fremmelige, at endog indgivelse af patentansøgning ville være utilrådelig.

Forskningen skulle foregå på følgende områder:

— nye hjælpestoffer til industrien;

— nye synteseprocesser for mellemprodukter til industrien;

— nye teknologier til fremstilling af skadedyrsbekæmpende midler.

I forbindelse med det første område har de italienske myndigheder præciseret, at forskningen skulle tage sigte på at opdage, udvikle og markedsføre nye hjælpestoffer til industrien, der ville betyde en forbedring af forarbejdede plastikprodukters egenskaber under vanskelige brugsvilkår. Denne forbedring skulle bestå i at gøre de polymere systemer mere stabile ved anvendelse af nye forbindelser med nye egenskaber i forhold til de produkter, der i øjeblikket markedsføres, og som for størstedelens vedkommende importeres fra De forenede Stater og Schweiz. De nye forbindelser ville på grund af deres særlige egenskaber ofte kunne anvendes på områder, hvor traditionelle produkter ikke har vundet indpas.

I forbindelse med det andet område ville man med forskningen stræbe efter at opdage originale nyskabende processer til syntese af organiske mellemprodukter til lægemidler, additiver til polymere, tilsætningsstoffer til levnedsmidler m.v.

Denne forskning skulle specielt tage sigte på at

— eliminere potentielt farlige situationer i forbindelse med arbejde med visse kemiske reagenser. Et eksempel i den forbindelse skulle være den nye teknologiske proces, som gjorde det muligt at anvende uden at skulle oplagre farlige reagenser, såsom methylisocyanat og fosgen;

— reducere energiforbruget. Et eksempel på dette skulle være aktivering af hydrogenoxyd ved hjælp af zeolitkatalyse. Gennem denne helt nye katalyse skulle man have opdaget en hydroxileringsproces for fenol, som indebar 50 % energibesparelser i forhold til eksisterende processer.

I forbindelse med det tredje område skulle forskningen tage sigte på at udvikle nye syntesemetoder for skadedyrsbekæmpende midler, idet man udnyttede de muligheder, som foreligger i og med, at dimethylkarbonat forefindes i tilstrækkelig mængde. Specielt ville man undersøge syntesen af blandet urea, karbonater og methylisocyanat ved anvendelse af dimethylkarbonat som karbonyleringseller korboxyleringsmiddel i stedet for fosgen.

De italienske myndigheder hævdede som konklusion på deres bemærkninger, at det pågældende forskningsprogram ikke blot skulle anses for at være en normal aktivitet for virksomheden, men også at der var tale om et meget nyskabende program, det indebar stor risiko teknisk og kommercielt. Derfor ville det pågældende program ikke blot ikke medføre konkurrencefordrejninger i modstrid med den fælles interesse, men også være af åbenbar interesse for Fællesskabet, idet det ville øge dets teknologiske ekspertise.

I de bemærkninger, der blev fremsat som led i samme procedure støttede fire andre medlemsstater og visse konkurrerende virksomheder Kommissionens synspunkt og gav udtryk for betydelige ængstelse i forbindelse med det pågældende støtteprojekt.

De anførte, at der efter deres opfattelse i det pågældende tilfælde var tale om aktiviteter, der allerede i forskellig grad findes i de andre medlemsstater, og at det pågældende program ikke indebar nye aspekter i højere grad, end andre virksomheder normalt præsterer for egne midler.

For så vidt angår plastikprodukter og skadedyrsbekæmpende midler skulle mange europæiske virksomheder i øvrigt allerede være engageret i forskning. Den pågældende støtte ville derfor risikere at fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet ved at give den italienske støttemodtagende virksomhed urimelige fordele. De fire andre medlemsstater og de konkurrerende virksomheder understregede betydningen af samhandelen inden for Fællesskabet samt producenternes evne til uden vanskeligheder at dække markedets forskellige behov på plastikområdet.

(1) EFT nr. C 172 af 11. 7. 1985, s. 3.

III

Kommissionen finder for det første, at det pågældende støtteprojekt, som den italienske regering har underrettet Kommissionen om som et konkret tilfælde af anvendelse af lov nr. 46/82, indebærer en støtte, som omhandlet i artikel 92, stk. 1.

Kommissionen har nemlig konstateret, at projektet vedrører en af de allerstørste europæiske kemiske virksomheder, der eksporterer en betydelig andel af sin produktion til andre lande inden for Fællesskabet. I den forbindelse er det interessant at se nærmere på statistiske oplysninger vedrørende den pågældende virksomhed, som de italienske myndigheder har tilstillet Kommissionen for året 1983.

I løbet af 1983 udgjorde den pågældende virksomheds eksport til andre medlemsstater :

— 30,5 % af produktionen i plastik ;

— 44,4 % af produktionen af syntetisk gummi og latex ;

— 20,9 % af produktionen af finkemikalieprodukter ;

— 17,3 % af produktionen af mellemprodukter til rensemidler ;

— 6,7 % af produktionen af gødning og midler mod parasitter

— 14,3 % af produktionen af lægemidler ;

— 28,2 % af produktionen af syntetiske fibre og tekstilprodukter.

Det må tages i betragtning, at disse procentsatser svarer til betydelige varemængder, idet virksomhedens samlede produktion af hvert af ovennævnte produkter er betydelig.

Den pågældende virksomheds produktion af de produkter, som forskningen vedrører, nåede i 1983 op på en værdi af 2 500 mio lire. For så vidt angår de produkter, som den pågældende virksomheds forskning vedrører, har de italienske myndigheder bekræftet, at produkternes afsætningsmarked stort set vil vedblive med at være identisk med det nuværende afsætningsmarked for lignende produkter. De italienske myndigheder har skønsmæssigt anslået, at den pågældende virksomhed af hjælpestoffer til industrien regner med at eksportere ca. 40 % af produktionen til andre medlemsstater og af mellemprodukter til industrien 10 % ; af mellemprodukter til pesticider regner virksomheden med at kunne eksportere hele sin produktion til tredjelande.

Når en virksomheds relative position i forhold til konkurrenterne i samhandelen inden for Fællesskabet styrkes gennem finansiel støtte fra staten, må denne støtte anses for at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. I det pågældende tilfælde kan den påtænkte støtte, som ville reducere de investeringsudgifter, den pågældende kemiske virksomhed normalt selv skulle afholde, at påvirke samhandelen og fordreje eller true med at fordreje konkurrencen ved at favorisere den omtalte virksomhed som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1. I henhold til denne bestemmelse er støtteformer af de typer, der heri anføres, principielt uforenelige med fællesmarkedet.

De undtagelser fra dette princip, som er anført i artikel 92, stk. 2, finder ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde på grund af arten af den påtænkte støtte, eftersom støtten skulle ydes i henhold til en lov (lov nr. 46/82), som ikke forfølger de mål, der er anført i denne bestemmelse.

I artikel 92, stk. 3, opregnes de støtteformer, som kan anses for at være forenelige med det fælles marked. Foreneligheden med traktaten skal anskues i forhold til Fællesskabet og ikke ud fra en enkelt medlemsstats synspunkt. Met henblik på at sikre, at fællesmarkedet fungerer tilfredsstillende, må de undtagelser fra princippet i artikel 92, stk. 1, som er anført i samme artikels stk. 3, fortolkes indskrænkende i forbindelse med undersøgelsen af enhver støtteordning og alle enkelttilfælde, idet der samtidig tages hensyn til det i EØF-traktatens artikel 3, litra f), anførte princip.

Disse undtagelsesbestemmelser kan bl.a. kun anvendes, når Kommissionen har kunnet konstatere, at markedskræfternes frie spil uden denne støtte ikke ville være tilstrækkeligt til at få den potentielle støttemodtager til at handle på en sådan måde, at et af de i de pågældende undtagelsesbestemmelser anførte mål blev gennemført.

At anvende disse undtagelser på tilfælde, hvor støtten ikke ville være nødvendig for at nå disse mål, ville være det samme som at give visse medlemsstaters erhvervsgrene eller virksomheder en uberettiget fordel, idet deres økonomiske stilling ville blive styrket, hvorved samhandelen mellem medlemsstaterne kunne blive påvirket og konkurrencen fordrejet, uden at dette på nogen måde var berettiget ud fra hensynet til Fællesskabets interesse, jf. artikel 92, stk. 3.

Den italienske regering, der ikke udtrykkeligt nævner nogle af de i artikel 92, stk. 3, anførte undtagelser, har imidlertid hævdet, at forskningsprogrammet opfylder de betingelser, der ligger til grund for lov nr. 46/82, dvs. at det ville være meget nyskabende, og at det generelt set ikke ville medføre konkurrencefordrejninger i strid med den fælles interesse udover, at det også ville være af åbenbar interesse for Fællesskabet, eftersom det ville øge Fællesskabets teknologiske ekspertise.

Kommissionen finder, at den italienske regering har påberåbt sig undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), til fordel for støtte, der har til formål at lette udviklingen af visse erhvervsgrene. Denne undtagelse er nemlig den, som Kommissionen mente kunne berettige den generelle støtteordning indført ved lov nr. 46/82, som har til formål at fremme forskning, udvikling og innovation inden for industrien. Som Kommissionen tidligere har nævnt, undersøger den hvert væsenligt tilfælde af anvendelse af lov nr. 46/82 efter dets egne fortjenester, idet den ikke blot tager hensyn til det nyskabende ved projektet, som skal bidrage til gennemførelsen af et mål af fælles resse,

interesse, men også til den pågældende støttes virkninger på virksomhedernes konkurrenceevne inden for det pågældende område.

Kommissionen har således foretaget en grundig undersøgelse af det pågældende støtteprojekt for at konstatere, om en af de i artikel 92, stk. 3, anførte undtagelser kunne finde anvendelse herpå.

For så vidt angår undtagelserne i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a) og c), i forbindelse med støtte, der har til formål at fremme eller lette udviklingen af visse regioner, må det bemærkes, at levestandarden i de pågældende regioner ikke er usædvanlig lav, at der ikke hersker en alvorlig underbeskæftigelse, jf. litra a), og at den italienske regering i øvrig ikke har påberåbt sig denne undtagelse.

Med hensyn til undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra b), er det klart, at den pågældende støtte ikke har til formål at fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælles europæisk interesse eller at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi.

Den sidste mulige undtagelse er den i artikel 92, stk. 3, litra c), anførte vedrørende støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene.

Det drejer sig i øvrigt om den undtagelse, som den italienske regering indirekte påberåbte sig. Efter at have undersøgt forskningsprogrammet nærmere er Kommissionen imidlertid nået frem til den konklusion, at det pågældende støtteprojekt ikke falder ind under denne undtagelse.

Kommissionen er nemlig på baggrund af den italienske regerings, fire andre medlemsstaters regeringers og konkurrerende virksomheders skriftlige bemærkninger samt på baggrund af italienske regeringsrepræsentanters redegørelse på et teknisk møde nået frem til den konklusion, at det pågældende forskningsprogram til trods for, at det indeholder visse elementer af innovation — og det kunne dårligt være anderledes, for de sektorer, inden for hvilke denne forskning, foregår, er områder i konstant udvikling, hvor alle betydelige kemiske virksomheder, både europæiske og tredjelande, udfolder en vis forskningsaktivitet — ikke som helhed betragtet indeholder den høje grad af innovation, som kræves, for at lov nr. 46/82 kan finde konkret anvendelse.

Kommissionen har kunnet konstatere, at de områder, inden for hvilke forskningen foregår, er følgende :

— nye hjælpestoffer til industrien ;

— nye synteseprocesser for mellemprodukter til industrien ;

— nye teknologier til fremstilling af skadedyrsbekæmpende midler.

I forbindelse med det første område har Kommissionen ikke kunnet konstatere, at der var tale om forskning vedrørende nye produkter, som endnu ikke findes på markedet. Som de italienske myndigheder selv skriver, tager forskningen sigte på at fremstille produkter med bedre egenskaber. Udtrykket »nye hjælpestoffer« er samtidig så omfattende og vagt, at man ikke, som de italienske myndigheder gør, kan hævde, at Fællesskabet for disse produkters vedkommende er afhængigt af mere avancerede tredjelande. Tværtimod fremstilles de fleste hjælpestoffer til industrien af fællesskabsvirksomheder.

Endvidere hævder de italienske myndigheder, at den virksomhed, der har udarbejdet det pågældende program, allerede skulle være den førende europæiske virksomhed for så vidt angår visse hjælpestoffer til industrien. I øvrigt skulle 40 % af de nye hjælpestoffer efter de italienske myndigheders oplysninger være bestemt til de andre medlemsstaters markeder.

I forbindelse med området nye synteseprocesser for mellemprodukter til industrien og området nye teknologier til fremstilling af skadedyrsbekæmpende midler har Kommissione kunnet konstatere, at de teknologiske innovationer, de italienske myndighder har præsenteret, i myndigheder realiteten ikke er så nyskabende, som disse hævder. De italienske myndigheder har ligeledes forklaret, at methylisocyanat (MIC) i virksomhedens nye anlæg kortvarigt er til stede som et mellemprodukt i den kemiske proces, i øvrigt i meget ringe mængder, nemlig 1,5 kg for et anlæg, der årligt producerer 800 tons karbonyl eller karbufuron.

Kommissionen, der ikke underkender betydningen af det italienske firmas indsats, har kunnet konstatere, at andre EF-producenter allerede anvender udgangsstoffer uden fosgen såsom dimethylurea og difenylkarbonat, som ud fra et sundheds- og sikkerhedsmæssigt synspunkt kan sammenlignes med det dimethylamin, som det pågældende firma benytter.

I forbindelse med det af de påberåbte nyskabende aspekter, nemlig den kun kortvarige tilstedeværelse under den kemiske reaktion af små mængder methylisocyanat (MIC), er Kommissionen af den opfattelse, at der ikke er tale om nogen egentlig innovation, men snarere om, at de nye anlæg benytter kontinuerlige processer. Alle de nye anlæg, der benytter kontinuerlige processer snarere end batch-processer, behøver ikke at oplagre mellemproduktet MIC.

Der findes i øvrigt inden for Fællesskabet andre anlæg, der benytter en kontinuerlig proces, og i hvilke mængderne af mellemproduktet MIC derfor er mindre, end det er tilfældet i traditionelle anlæg. Selv hvis den italienske virksomheds nye anlæg var endnu mere sikre end anlæg af samme type, der allerede findes rundt omkring, og dette alene skyldtes, at de var mere moderne, ville det ikke ændre Kommissionens vurdering. Det er Kommissionens konklusion, at man i det pågældende tilfælde står over for normale tekniske forbedringer, der skyldes nye investeringer, og at der ikke er tale om egentlig innovation.

I forbindelse med forskningsindsatsen med henblik på at reducere energiforbruget f.eks. gennem arkivering af hydrogenperoxyd ved hjælp af zeolitkatalyse, som er det vigtigste af de italienske myndigheders eksempler til godtgørelse af den nyskabende karakter af den pågældende virksomheds forkning har Kommissionen kunnet konstatere, at konkurrerende europæiske virksomheder hævder, at de allerede anvender samme proces.

Inden for Fællesskabet er den nuværende produktionskapacitet af zeolit på 300 til 320 000 tons, heraf 200 000 i Tyskland. Endvidere ser det for Kommissionen ud til, at flere europæiske virksomheder allerede er godt i gang med store forskningsprogrammer på zeolitområdet, samt at disse virksomheder allerede gør krav på at have frembragt innovationer af samme art som den pågældende italienske virksomhed.

Det pågældende program indeholder derfor efter Kommissionens opfattelse ikke de meget nyskabende aspekter, som er af afgørende betydning for, at den støtte, der skulle ydes dette program, kan falde ind under undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra c).

Inden for den kemiske industri er det nemlig helt normalt, at virksomhederne anvender betydelige midler på forskning i nye processer, nye produkter og forbedring af disse.

Endvidere er der, som Kommissionen tidligere har nævnt, både stærk konkurrence mellem EF-virksomheder og betydelig samhandel mellem disse inden for det område, som forskningen vedrører. Kommissionen har i øvrigt allerede anført, at de produkter, i forbindelse med hvilke der forskes, er genstand for samhandel inden for Fællesskabet, selv om Kommissionen ikke har været i stand til at angive præcise tal for disse varestrømme, idet hele grupper af kemiske produkter ofte er opført under ét i NIMEXE.

Kommissionen har allerede præsenteret de samme italienske myndigheders statistikker vedrørende eksporten i 1983 med skøn over den fremtidige udvikling. Imidlertid regner virksomheden ikke med at eksportere mellemprodukter til pesticider til andre medlemsstater.

Dette forhold, som sandsynligvis skyldes, at hele efterspørgslen efter pesticider på det europæiske marked dækkes uden problemer, viser i øvrigt det velbegrundede i Kommissionens holdning vedrørende de pågældende produkters utilstrækkelige karakter af innovation, for hvis der virkelig var tale om afgørende nyskabelser, ville produkterne helt sikkert blive eksporteret til andre lande inden for Fællesskabet.

Kommissionen finder, at det pågældende forskningsprogram savner en tilstrækkelig høj grad af innovation. Dette må Kommissionen imidlertid også tage i betragtning sammen med de andre ovennævnte faktorer, når den skal vurdere, om den påtænkte støtte til dette program kan falde ind under undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c).

Kommissionen må konkludere, at den påtænkte støtte alene ville være i virksomhedens interesse, og at denne ville opnå en betydelig økonomisk fordel og derved kunne mindske de udgifter, den under alle omstændigheder måtte afholde for at modernisere sine produkter og vedblive med at være konkurrencedygtig på markedet, ligesom i øvrigt andre europæiske virksomheder, der ikke har de samme økonomiske fordele, må investere for at klare sig i konkurrencen. Den påtænkte støtte, der ville favorisere den pågældende virksomhed, ville derfor ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Det pågældende støtteforslag opfylder derfor ikke betingelserne for, at en af undtagelserne i artikel 92, stk. 2 og 3 kan finde anvendelse —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, som den italienske regering i henhold til lov nr. 46/82 påtænker at yde en italiensk virksomhed, der råder over installationer i såvel det nordlige som det sydlige Italien, til gennemførelse af et innovationsprogram inden for den kemiske industri vedrørende hjælpestoffer til industrien, mellemprodukter og skadedyrsbekæmpende midler, er uforenelig med fællesmarkedet efter EØF-traktatens artikel 92.

Italien skal derfor afstå fra at gennemføre det pågældende støtteprojekt.

Artikel 2

Italien underretter inden for en frist på en måned, regnet fra datoen for meddelelse af denne beslutning, Kommissione om de foranstaltninger, Italien har truffet med henblik på at efterkomme denne.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. april 1986.

På Kommissionens vegne

Peter SUTHERLAND

Medlem af Kommissionen